

MINISTERUL JUSTIȚII

Nr. 3 / 60307/2021 / 08.09.2021

Către: Doamna senator Silvia DINICĂ
Președintele Comisiei economice, industriei și servicii
Senatul României

Ref: punctul de vedere al Ministerului Justiției cu privire la amendamentele la inițiativa legislativă - Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 - L 273/2020 - în urma cererii de reexaminare formulate de către Președintele României

Stimată Doamnă Senator,

Urmare adresei dumneavoastră nr. XX/251/17.06.2021, prin care ne solicitați în scris punctul de vedere referitor la amendamentele la inițiativa legislativă mai sus menționată, vă comunicăm următoarele:

I. Cererea de reexaminare¹ formulată de către Președintele României, înregistrată la Senatul României, cu nr. 983/31.03.2021 vizează, în esență, faptul că Legea trimisă spre reexaminare nu cuprinde "garanții suficiente" privind proprietatea privată a statului, corelat cu necesitatea instituirii unor astfel de garanții care să protejeze proprietatea privată a statului, chiar și în ipoteza în care acesta are toată libertatea de a dispune de bunurile sale, inclusiv cu titlu gratuit, precum și cu faptul că aceste garanții se grefează pe un interes public necesar a fi satisfăcut de către stat pe baza bunurilor sale proprietate privată.

¹ Urmare cererii de reexaminare, Parlamentul deliberază numai în limitele cererii de reexaminare (Decizia CCR 1/2015), având obligația să se exprime cu privire la toate textele din Lege care se referă la o problemă ridicată de Președintele României (chiar și în absența unei mențiuni exprese în solicitarea acestuia - DCC nr. 268/2013). Parlamentul, fiind unica autoritate legiuitoare a țării, conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în raport cu solicitările cuprinse în cererea de reexaminare a Președintelui României, poate adopta orice fel de soluție pe care o va considera necesară. Soluțiile pe care le poate adopta Parlamentul sunt, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale - dezvoltate prin DCC nr. 991/2008, DCC nr 81/2013 și DCC nr 63/2018 :

- admite în întregime sau parțial solicitarea, respinge legea
- modifică în totalitate sau o parte din textele de lege vizate prin cererea de reexaminare, precum și dispozițiile legii care se impun a fi recorelate
- respinge cererea de reexaminare, menține legea.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

II. Prin raportare la art. III din Lege și la cadrul constituțional², legal³ și jurisprudențial⁴ incident se reține că, inclusiv în ipoteza în care dreptul de proprietate privată se află în patrimoniul statului este necesar ca și proprietatea privată a statului să beneficieze de aceleași garanții legale ca a oricărui particular, cu unele particularități generate de finalitatea constituțională a statului.

Cadrul legal și jurisprudențial incident cu privire la un transfer cu titlu gratuit al dreptului de proprietate privată a statului permite evidențierea a două principii care susțin garantarea proprietății private a statului și compatibilitatea unor măsuri legislative cu Legea fundamentală, după cum urmează:

a. statul este liber să dispună cu titlu gratuit de proprietatea sa privată, în acest sens, regimul proprietății private a statului fiind în consonanță cu regimul de proprietate privată al oricărui particular

b. cu toate că se bucură de această plenitudine a atributului dispoziției, statul nu ar trebui să facă abstracție de scopul și finalitatea sa constituțională și, în acest sens, dreptul său de proprietate privată se supune unui marcaj al elementelor de drept public, în sensul că, pe lângă *animus donandi*, incident în ipoteza unui transfer obișnuit cu titlu gratuit, în

² Art. 44 din CR : "Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular."

³ art. 355 din Codul administrativ: "Bunurile care fac parte din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se află în circuitul civil și se supun regulilor prevăzute de Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, dacă prin lege nu se prevede altfel."

⁴ Considerentul nr. 183 din Decizia CCR nr. 1/2014: "Bunurile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale sunt supuse regulilor de drept comun, însă, dată fiind caracteristica statului sau a unităților administrativ-teritoriale de a fi atât persoane juridice civile, cât și subiecte de drept public, regimul juridic de drept comun al bunurilor din domeniul privat al acestora este marcat de elemente de drept public. Pe de altă parte, raporturile dintre autoritățile administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale nu sunt raporturi de subordonare, ci de colaborare, în virtutea principiului autonomiei locale. Astfel, raporturile dintre cele două categorii de autorități publice, în privința transferului bunurilor din domeniul privat al statului în domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale nu pot fi decât de natură contractuală, însă nu în sensul dreptului comun, ci marcate de scopul, destinația acestor bunuri, care, spre deosebire de cele din domeniul public, pot fi exploatate în scopul realizării unui profit, destinat tot realizării intereselor generale ale societății."

în Decizia sa nr. 139/2021, CCR stabilește mai întâi că "Având în vedere că obiect al proprietății private îl formează inclusiv bunurile care alcătuiesc domeniul privat al statului și al unităților administrativ-teritoriale [art. 553 alin. (1) din Codul civil], bunuri care pot fi înstrăinate, pot face obiectul unei urmăriri silite și pot fi dobândite prin orice mod prevăzut de lege [art. 553 alin. (4) din Codul civil], statul este liber să dispună de proprietatea sa privată, inclusiv prin transmiterea cu titlu gratuit a bunurilor sale unui alt subiect de drept, ca de altfel orice titular particular al dreptului de proprietate privată" și că "Dacă scopul legii adoptate este de interes public, gradul mai mare sau mai redus de generalitate a obiectului acesteia nu poate conduce la limitarea plenitudinii de competență a Parlamentului. Astfel, dacă acest obiect se circumscrie transferului unuia sau mai multor bunuri către o persoană sau un grup de persoane în vederea realizării unui obiectiv de dezvoltare pe care statul îl găsește oportun, Parlamentul poate adopta o lege în acest sens, chiar dacă gradul de generalitate sau abstractizare este mai redus, fără ca aceasta să fie considerată o reglementare ut singuli. În acest caz, gradul de generalizare sau abstractizare a legii ține de tehnica de exprimare a soluției legislative. Prin urmare, în cazul analizat, legea criticată nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc legal prin intermediul căruia Parlamentul urmărește realizarea dezvoltării social-economice într-un anumit segment al societății."

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ceea ce îl privește pe stat, intenția de a gratifica este necesar să se suprapună⁹ peste satisfacerea prin intermediul transferului cu titlu gratuit a unui interes public de ordin general al societății.

În aceste condiții, observăm că în lumina, atât a cadrului legal incident, cât și a jurisprudenței CCR în materie instituirea "unor garanții suficiente" este posibilă, pe baza unui just echilibru între cele două principii mai sus evidențiate.

Din acest motiv, o posibilă soluție care să cuprindă "garanții suficiente" poate să aibă în vedere ca model de reglementare mecanismul din art. 292 alin. (7) - (11) din Codul administrativ care se poate greșa pe un transfer cu titlu gratuit al proprietății private a statului, sub condiția rezolutorie a realizării unor obiective de investiții sau proiecte.

III. Observații și propuneri asupra amendamentelor din cadrul dezbaterilor ce au avut loc în fața Comisiei joi 17.06.2021:

1. Referitor la amendamentul asupra art. III alin. (1), observăm că termenul de 40 de ani are o natură pur formală și este excesiv de lung, prin raportare la o perioadă rezonabilă de derulare a unui proiect sau obiectiv național de dezvoltare urbană, ceea ce este de natură să genereze o aparentă protecție a proprietății statului

Asa cum am arătat anterior poate fi analizat și adaptat un mecanism similar celui din Codul administrativ art. 292 alin. (7) și urm., prin care se stabilește că se constată într-un termen rezonabil ca nu s-a îndeplinit condiția de realizare a proiectului, eventual cu o singură posibilitate de prelungire pentru motive temeinice.

În plus, termenul acesta de 40 de ani nu se corelează cu interdicția de înstrăinare și grevare de la alin (5) care ar urma să funcționeze pentru 49 de ani.

2. Referitor la amendamentul asupra art. III alin. (3) este adevărat că, potrivit cererii de reexaminare este necesar să se stabilească un obiect de reglementare clar pentru hotărârea Guvernului, însă verificarea legalității unei hotărâri de Guvern de transmiterea a proprietății statului se face de către instanțele de contencios administrativ, o instituție publică precum SGG neavând asemenea competență și neputând să ajungă să se substituie instanțelor în verificarea legalității unui act administrativ individual.

O posibilă reformulare a tezei inițiale a textului încât să se prevadă cu claritate obiectul HG și condițiile care trebuie îndeplinite pentru a adopta HG poate fi: *"Cu respectarea dispozițiilor alin. (1) și (2), Guvernul României, la inițiativa Secretariatului General al Guvernului, adoptă hotărârea prin care se transmite cu titlu gratuit dreptul de proprietate asupra terenurilor prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Pentru terenurile prevăzute la alin. (2), termenul de 30 de zile curge de la data soluționării definitive a cererilor de revendicare."*

⁹ În același sens și pentru aceeași rațiune, art. 354-364 din Codul administrativ stabilesc că pentru exercitarea dreptului de proprietate privată a statului se aplică în mod corespunzător regulile din materia proprietății publice, tocmai în sensul că regimul proprietății private a statului este marcat de elemente de drept public.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

3. Referitor la amendamentul asupra art. III alin. (4), în opinia noastră este necesară reanalizarea utilității acestui alineat în economia textului, precum și în contextul necesității instituirii unor "garanții suficiente". Astfel, este de principiu că dacă HG sau o parte din aceasta este adoptată cu încălcarea condițiilor de la alin. (1) și (2), atunci HG este supus riscului de anulare totală sau parțială și că efectele nulității vor presupune întoarcerea în proprietatea privată a statului a bunurilor transmise cu încălcarea legii, însă aceste consecințe se vor produce ca urmare a promovării unor acțiuni în constatarea nulității, în virtutea dreptului comun.

În acest sens, opinăm că este necesară realizarea unei distincții între un mecanism de transfer sub condiții rezolutorii care funcționează ca garanții suficiente și efective și, respectiv noțiunea de nulitate a actelor administrative și efectele acesteia care sunt deja reglementate pentru cauze de adoptare cu încălcarea legii a actelor administrative. De asemenea, opinăm că este necesară și realizarea unei distincții între același mecanism de transfer condiționat de realizarea unor obiective și revocarea actului administrativ, deoarece, potrivit condiției rezolutorii va avea loc o recuperare efectivă a proprietății statului, în timp ce în contextul revocării este incident art. 1 alin. (6) din Legea 554/2004, conform căruia: "*Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.*". Din interpretarea *per a contrario* rezultă că dacă actul a intrat în circuitul civil și a produs efecte, atunci nu mai poate fi revocat, ci trebuie cerută anularea lui.

Subliniem că în cazul unui mecanism de transfer sub condiție rezolutorie nu se schimbă natura juridică a HG prin care se transferă dreptul de proprietate, în sensul că acesta nu devine contract, ci își conservă natura de act administrativ individual.

Prin urmare, o posibilă soluție de redactare a alin. (4) poate avea în vedere Instituirea unui mecanism de transfer sub condiție rezolutorie⁶ similar celui de la art. 292 alin (7)-(11) din Codul administrativ, după cum urmează:

"(4) În instrumentul de prezentare și motivare al hotărârii prevăzute la alin. (3) se regăsește, în mod obligatoriu, justificarea temeinică a scopului realizării transmiterii dreptului de proprietate, cu descrierea concretă a elementelor principale ale proiectelor de dezvoltare urbană avute în vedere de către CCIR.

⁶ De altfel, mecanismul de transfer sub condiție rezolutorie pare să corespundă intenției de reglementare potrivit căreia se transmite un drept de proprietate dar condiționat de realizarea unor imperative de ordin general, chiar de drept public. Or, un transfer sub condiție rezolutorie corespunde noțiunii de "proprietate rezolubilă" care își găsește aplicabilitatea în acest caz particular, după ce este pe deplin reglementată deja de art. 292 din Codul administrativ. Avem în vedere considerațiile, după cum se poate vedea încă de actualitate referitoare la proprietatea rezolubilă realizate în lucrarea: "Drept civil. Drepturile reale principale" – Valeriu STOICA, vol. II paginile 34-41, Editura Humanitas 2004-2006

Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741 București, România

MINISTERUL JUSTIȚIEI

(4¹) Hotărârea prevăzută la alin. (3) conține în mod obligatoriu dispoziții privind întoarcerea bunului în domeniul privat al statului în situația în care obiectivul nu a fost realizat, precum și în situația încălcării interdicțiilor prevăzute la alin. (5). CCIR are următoarele obligații:

a) să transmită SGG procesul-verbal sau orice alt document care atestă recepția investiției, cel târziu la data expirării termenului prevăzut de prezenta lege;

b) să solicite, după caz, prelungirea, pentru o perioadă de 6 luni, a termenului de realizare a investiției, în vederea finalizării și recepției lucrărilor; termenul poate fi prelungit la cererea motivată a CCIR;

c) să notifice SGG nerealizarea investiției, în situația în care se află în imposibilitatea de a realiza investiția.

(4²) În situația prevăzută la alin. (4¹) lit. b), SGG inițiază proiectul de completare a HG prin care bunul a trecut în proprietatea CCIR, cu noul termen de realizare a investiției.

(4³) În situația prevăzută la alin. (4¹) lit. c) se întocmește un proces-verbal de constatare a neîndeplinirii investiției, semnat de SGG și CCIR. Procesul-verbal se întocmește în termen de maximum 30 de zile de la data notificării realizate potrivit alin. (4¹) lit. c) și se aprobă de Colegiul⁷ de conducere ale CCIR.

(4⁴) În actul Colegiului de conducere ale CCIR menționat la alin. (4³) se prevede, în mod obligatoriu, regimul juridic al obiectivului investițional nerealizat sau realizat parțial, precum și eventualele despăgubiri, potrivit dreptului comun în materie.

(4⁵) În temeiul dispozițiilor din hotărârea prevăzută la alin. (3) care reglementează întoarcerea bunului în domeniul privat al statului, pe baza documentului prevăzut la alin. (4¹) în situația în care obiectivul nu a fost realizat, precum și în cazul încălcării interdicțiilor prevăzute la alin. (5), bunul care a făcut obiectul hotărârii prevăzute la alin. (3) trece în proprietatea privată a statului, iar SGG inițiază de îndată demersurile pentru promovarea unei hotărâri a Guvernului de înscriere a bunului în inventarul bunurilor proprietate privată a statului.”.

4. Referitor la amendamentul asupra art. III alin. (5), observăm că unele drepturi reale prevăzute de art. 551 din Codul civil pot conduce, în anumite condiții, tot la înstrăinare, care ajunge să se poată realiza altfel decât prin vânzare, donație sau aducerea ca aport la capitalul social. În acest sens, un exemplu este suprafața care, prin consolidare (dobândirea terenului de sub construcție de către proprietarul construcției) conduce la dobândirea proprietății terenului. În plus, suprafața presupune cu necesitate existența unei construcții a unui alt proprietar pe terenul care, prin ipoteza s-ar fi întors în proprietatea statului care, astfel, devine un nud proprietar.

În plus, referitor la termenul de 49 de ani, de fapt ar fi de analizat dacă nu s-ar realiza de o manieră mai concretă scopul legii, dacă acest termen ar fi corelat cu termenul de realizare a obiectivului pentru care se transmite terenul, dincolo de acest din urmă termen nemăfiind justificată înalienabilitatea.

Prin urmare, o posibilă soluție de redactare a alin. (5) poate avea în vedere o formulare de maniera:

⁷ Avem în vedere că acest colegiu are atribuții de administrare a patrimoniului CCIR, conform art. 35 lit. d) din Legea 335/2007.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

"(5) Dreptul de proprietate dobândit de Camera de Comerț și Industrie a României în condițiile prezentei legi, nu poate fi vândut, donat, adus ca aport la capitalul social al unei societăți comerciale, dat în plată pentru stingerea unor obligații, nu poate fi înstrăinat prin nici o altă operațiune juridică care are sau poate avea ca efect înstrăinarea și nu fi ipotecat sau grevat cu orice fel de sarcini, prin acte de drept public ori de drept privat timp de 49 de ani de la data intrării în vigoare a HG prevăzute la alin. (3), fără ca destinația terenurilor stabilită conform alin. (1) să poată fi schimbată în cadrul aceluiași termen, sub sancțiunea nulității actelor juridice de înstrăinare sub orice formă, de ipotecare, grevare sub orice formă sau de schimbare a destinației terenurilor."

5. Referitor la amendamentul propus ca alin. (6) al art. III, observăm că acesta ar urma să instituie cauze de "nulitate" care sunt ulterioare momentului adoptării HG, ceea ce nu corespunde noțiunii de "nulitate". Astfel, nulitatea este o sancțiune care intervine asupra unui act juridic pentru faptul că la adoptarea/incheierea actului juridic au fost încălcate normele legale referitoare la adoptarea/incheierea lui valabilă.

Or, nerealizarea obiectivelor este o cauză care afectează transferul de proprietate ulterior actului prin care s-a realizat transferul, HG-ul respectiv.

În plus, potrivit textului propus ar urma ca sancțiunea "inexistenței" hotărârii Guvernului de transmitere a proprietății să intervină pentru neîndeplinirea obligațiilor de realizare a proiectelor de dezvoltare urbană care fac obiectul condiției sub care se transmite proprietatea privată a statului, respectiv pentru încălcarea interdicțiilor de la alin. (5).

Or, mecanismul propus nu corespunde sancțiunii inexistenței, din următoarele motive:

a. inexistența sancționează vicii legate de actul administrativ în sine și nu neîndeplinirea unor obligații stabilite prin actul administrativ în sarcina unor alte persoane. În concret, inexistența sancționează comportamentul autorității emitente care, cu ocazia emiterii actului administrativ nu asigură îndeplinirea tuturor condițiilor legate pentru a asigura premisa esențială a existenței actului administrativ emis.

b. obligațiile de realizare a proiectelor de dezvoltare urbană care fac obiectul condiției sub care se transmite proprietatea privată a statului, respectiv interdicțiile de la alin. (5) sunt în sarcina beneficiarului transferului de proprietate și, prin urmare, o repunere în situația anterioară, adică revenirea terenului în proprietatea privată a statului are la bază efectul neîndeplinirii condiției rezolutorii și nu vicii atât de drastice care să facă inexistent actul administrativ hotărârea Guvernului.

c. repunerea în situația anterioară se întemeiază tocmai pe mecanismul condiției rezolutorii prevăzut de la bun început în hotărârea de Guvern care reglementează transferul dreptului de proprietate și, pe cale de consecință, în cazul inexistenței acestei hotărâri, rezultatul ar fi că nu există nici un transfer și, implicit nici o condiție pentru transfer, deci nu ar exista nici cauză pentru revenirea în proprietatea statului.

În aceste condiții, în ipoteza "inexistenței" hotărârii Guvernului prin care s-a reglementat transferul de proprietate nu ar exista temei nici pentru emiterea la propunerea SGG a celei de-a doua hotărâri a Guvernului, prin care să se constate, așa cum se preconizează, că a operat inexistența și să se procedeze la înscrierea terenului în inventarul bunurilor aparținând proprietății private a statului.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Prin urmare, considerăm că, față aspectele de mai sus și față de mecanismul de transmitere sub condiție rezolutorie poate fi avută în vedere eliminarea alin. (6) în întregime.

6. Referitor la amendamentul propus ca alin. (7) al art. III, observăm că, potrivit art. 2 alin. (2) din Codul civil: "*Prezentul cod este alcătuit dintr-un ansamblu de reguli care constituie dreptul comun pentru toate domeniile la care se referă litera sau spiritul dispozițiilor sale.*", iar potrivit art. 2 din Codul de procedură civilă: "*(1) Dispozițiile prezentului cod constituie procedura de drept comun în materie civilă.*

(2) De asemenea, dispozițiile prezentului cod se aplică și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare.".

Prin urmare, considerăm că poate fi avută în vedere eliminarea alin. (7) în întregime, dat fiind că scopul său este deja rezolvat prin dispoziții legale în vigoare.

IV. Dat fiind caracterul cu titlu gratuit al operațiunii preconizate de transfer a dreptului de proprietate, considerăm că soluțiile legislative este necesar să beneficieze de un punct de vedere al Consiliului Concurenței prin raportare la regulile naționale și comunitare în materie de liberă concurență și, respectiv, ajutor de stat, în baza art. 25 alin. (1) lit. l) din Legea concurenței 21/1996 și, respectiv, art. 6 alin. (2) din OUG 77/2014.

Alocarea unor *resurse bugetare* înseamnă de către guvern pentru sprijinirea industriilor locale sau a anumitor întreprinderi, conferă acestora un *avantaj concurențial asupra altor agenți economici* și care astfel poate avea ca efect *denaturarea concurenței pe piața internă*.

Intervenția etatică prin acordarea unui ajutor de stat constituie o formă de protecționism care afectează concurența. Dreptul național și dreptul primar al UE constată *principiul incompatibilității* unui asemenea ajutor cu dreptul european al concurenței.

La nivelul UE cadrul normativ este format din prevederile dreptului primar, oferite de art. 107-109 TFUE, precum și din cele ale dreptului secundar: regulamentele adoptate de către Consiliul UE și Comisie, direct aplicabile în sistemul de drept al statelor membre; comunicări, linii directoare, decizii și alte documente adoptate de Comisia Europeană, menite să clarifice problemele care apar în aplicarea legislației în materie, cât și a criteriilor pe care Comisia le are în vedere în evaluarea unor măsuri care implică un ajutor de stat. Reglementările fundamentale dedicate ajutoarelor de stat sunt consacrate în prevederile art. 107-109 TFUE.

Conform art. 107 alin. 1 TFUE: „*sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre*".

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Pentru ca o măsură să fie calificată ca ajutor de stat în sensul art. 107 alin. 1 TFUE, jurisprudența CJUE (la acea dată CJCE) a stabilit în cauza Altmark⁸ că este necesară îndeplinirea cumulativă a patru condiții:

- > să existe o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat;
- > *intervenția* să confere beneficiarului un avantaj pe o bază selectivă (Exemple de ajutor de stat care îndeplinesc condiția „*avantajului*” sunt: achiziționarea sau închirierea unui teren aflat în proprietate publică la un preț mai mic decât nivelul pieței; vânzarea către stat a unui teren la un preț mai mare decât nivelul pieței; accesul privilegiat la infrastructură pentru o întreprindere fără plata vreunei taxe, etc.);
- > *concurența* să fie sau să poate fi distorsionată, ca efect al acordării măsurii;
- > *intervenția* să fie de natură să afecteze schimburile comerciale (la nivelul UE sau al unui stat membru).

Primele două condiții au menirea de a clarifica noțiunea de ajutor de stat, în timp ce ultimele două se referă la efectele pe care le are ajutorul asupra comerțului între statele membre (aplicabil și la nivelul unui stat membru) și concurenței existente pe piața relevantă.

În sensul celor arătate mai sus, demersul prin care statul român urmează să cedeze cu titlu gratuit o suprafață de 46 de hectare de teren în proprietatea Camerei de Comerț și Industrie în condițiile în care permite acestuia să se asocieze cu întreprinzători privați (în speță dezvoltatori imobiliari) în vederea edificării unui complex imobiliar, constată incidența cadrului normativ aferent ajutoarelor de stat.

Dat fiind caracterul cu titlu gratuit al operațiunii preconizate de transfer a dreptului de proprietate, care implică resurse de stat, în măsură să confere unor beneficiari privați un avantaj pe o bază selectivă, ne aflăm în situația în care transferul în discuție poate sau ar putea să denatureze concurența.

Pentru toate cele arătate mai sus considerăm că este necesar și punctul de vedere al Consiliului Concurenței prin raportare la regulile naționale și comunitare în materie de liberă concurență și, respectiv, ajutor de stat, în baza art. 25 alin. (1) lit. I) din Legea concurenței 21/1996 și, respectiv, art. 6 alin. (2) din OUG 77/2014.

V. Având în vedere intenția de a realiza transferul cu titlu gratuit al dreptului de proprietate privată a statului asupra terenurilor vizate, precum și plenitudinea de competență a Parlamentului, așa cum este consacrată și în jurisprudența CCR anterior citată observăm că Parlamentului și autorităților publice interesate în aplicare le revine în întregime, atât configurarea unei decizii⁹ privind valorificarea proprietății private a statului, cât și determinarea consecințelor ce pot decurge din angajarea activelor statului în proiecte/obiective cu termene lungi și foarte lungi de realizare, încât să fie avute în vedere

⁸ Hotărârea Curții din 24 iulie 2003, Altmark Trans GmbH și Regierungspräsidium Magdeburg împotriva Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH.

⁹ Față de textul alin. (2) al art. III, observăm că viabilitatea oricărui obiectiv sau proiect major de interes general al societății asupra unui teren depinde de regimul juridic asupra acelui teren, în sensul că, în măsura în care cererile de restituire în curs de soluționare vizează loturi care transformă terenul într-un mozaic de regimuri juridice, atunci obiectivul/proiectul este limitat la porțiunile de teren care au regimul clarificat.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

atât eventualele beneficii (profituri, cum le denumește chiar CCR), desigur, în echilibru cu riscurile care decurg din existența pe un teren a unei construcții cu proprietar diferit.

Cu deosebită considerație,

pentru Lucian Nicolae BODE, Ministrul Interimar al Justiției, semnează

George Bogdan ILEA

Secretar de Stat

